

LADIK KATALIN

Kizöldült házamon a libabőr

*Még álmomban is a sziklák sírását hallom,
amint önkívületig veri őket az eső.
Ezen a hideg tavaszi reggelen
kizöldült házamon a libabőr.*

Csendélet ablakkal

*Fortyog az ég alja.
Megeszi főztjét, a bíbor naplementét.
Sötétben botorkál a ház, kezét tördeli:
Ne legyen gond, küzdj, ne legyen fáj,
ne legyen üres szem, hideg ágy.
Legyen a szobában lágy eső, izzadság, fű, nyál.*

*Ekkor az ablakot vadul kitarja,
kócosan, tombolva, véresre csapdossa,
szétveri, kitepi, vinnyogva felfalja.*

Bennem is fázik a tenger

*Egy harapásnyi napfény kellene,
egy szigetlakó,
hogy lenyalja hasamról a tengert.*

Fehér dolgok történtek

*Kicsordult az éj, lezárta a ház szemét.
A szobában fehér dolgok történtek:*

*a nyitott ablak arcot növesztett,
jéggé fagyott száj lebegett, ölemhez ért:
Gyönyörűm! Segged akár a hóvirág!
Gőzölgő testtel, immár árnyék nélkül,
meghempergett velem a gyönyörben.*